

J.A.A.Donath

A TRIANNITA

A sámán álma

A múlt fuvallatával

A messzi nyugaton alábukni készülő nap áthatolva a kezdődő szürkéségen vékony csíkokkal hozta magával önmagát a törpefenyők és az azok közötti bokrok átölelésére. A fent egyre több helyen előbukkanó sziklák között zergecsapások és a lefolyó víz által vágott sávok apró kavicsai csak akkor gurultak alább, ha élő vagy élettelen erő erre készítette őket; a hullámokban feltámadó szél kevésnek bizonyult ehhez.

A távoli hegyeken fekvő hósapkákat és az alattuk kéklő, majd mélyzöld szőnyeget alkotó fenyveseket takaróba burkolták az ottani felhők, de az azúrszínből a szürkébe forduló ég nyugodt és tiszta volt. Az éjt hatalmával őrző – most még alig látszó és homályosan fehér – hold, amit ősidők óta Dormiolusnak hívtak, már sorakozóra hívta „katonái” parancsnokát; az Alkonyszem-csillag olyan fényesen szűrte át a magasságot, hogy aki nézte, azt hihette: ott folyik majd be az éjszaka sötétje.

A lenti rétekről halványan felzizegtek a ciripelő tücskök, de itt fentebb olyan csend vette körül a tájat, hogy hallani lehetett a kövek és az őshonos gyopárok sóhajtásait. Az apró és sárga virágok már összecsukták szirmaikat, majd nyújtóztak egyet és lehajtva fejüket szundítani kezdtek.

A vibráló és megszűnni vágyó fényben egy hatalmas sas készült leszállni az egyik kiugró sziklaperemre rakott fészkére. Víjjogása csengve pattant le a meredek szakadékról, ezért mindazok, kiknek félnivalója volt eme hangtól, még mélyebbre húzódva lapultak életükért. Szárnyait, amik barnás-feketés tollaikkal inkább képesek lettek volna elrejtetni gazdájukat a lenti rétek és

erdők között, mint itt, lassították a testét, és amint karmai megfogták a fészek szélét, egyetlen mozdulattal a hátára simultak. A nyakától hófehér fején hatalmas szemeivel lassan körülnézett, sárga csőre úgy indult ki koponyájának elejéből, hogy a távolból is halálos erővel tudjon lecsapni és széttépni bármit, amit gazdája megcélzott.

Miközben a hatalmas madár alig észrevehetően elrendezte a biztos „megálláshoz” az egyensúlyát, az eddig a farkából kikanalító tolla csak „sóhajtott” egyet és elengedve a társait, hosszú útjára indult a mélység felé. A meredek falak mellett talán csak leesett volna, de a helyi láthatatlan erő megpörgetve sokkal vadabb irányba vitte magával az egykori „ruhát”. Repült élettelenül és mégis élve; át szakadékokon, elrejtett hegyi patakok fölött, majd hallgatagon és csendben átsiklott egy tengersizem felett és megpihent az annak partján futó, észrevehetetlen ösvény szélén.

A sötétkék vizű tavacska oldalán csomókban álltak a nádszarak; égnek meredő buzogányaikból a szél és a helyi madarak kicicsippentettek egy-egy darabot, s így foltosan „világítottak”.

Mélyükből elhúzódó hanggal társalogtak a békák; kvartyogásuk, ahogy közeledett az igazi éj, úgy hangosodott fel betérítve a környéket.

Valamivel arrébb kövessé vált a part; még kinyúltak a magasabbra szorult fák ágai, s meghaló árnyékukkal legyezték a nyugodt víz azon fodrait, amit a közelgő lovas tompa patáinak dobogása okozott. A fekete mén komótosan szedte lábait; szépen kifésült sörénye és farka rásimult nyakára és farára. Szemei eltűntek volna széles homlokán, ha annak közepén nem lett volna egy halványzürke csík, ami határozott tekintetet adott az állatnak.

A szerényen és mégis elégségesen – csak egy dísztelen pokróccal és kantárral – felszerszámozott ló hátán egy széles vállú férfi ült. Testét egy a patáshoz illő, szintén éjfekete köpeny takarta; fejére egy a tekintetét elrejtő csukja borult. Keze, amivel lazán, de biztosan tartotta a szárat, puha bőrkesztyűbe volt eldugva. A köpenye fedésében, a széles övvel kiegészítve egy vászoninget, bőrnadrágot s egy igen elhasznált csizmát viselt.

A négylábú az egyik pillanatban megállt és halkán horkantott egyet. Gazdája hátratulva eddig a homályba tartott fejét leplező csuklyáját megfordult abba az irányba, ahonnan célja felé tartott, majd mosolyogva megveregette az állat nyakát. Hosszú, ébenfekete haját vékony szalaggal fogta össze; ugyanilyen színű szemöldöke alatt sötétkék szemében apró és elégedett öröm villant meg. Hegyes orra volt; irányította a ritkán a fiatal arcára szegeződő tekinteteket. Rövid körszakáll keretezte vékony száját, amiből a mosolya mögött kivillantak hófehér fogai. Álla kissé előreugrott, bal arcfelén egy régi és vékony seb hege rajzolt vonalat.

Meglátva a lova patkó nélküli patája előtt a tollat a földön félhangosan elnevette magát, és egyetlen mozdulattal lehajolva a ló hátáról, kézbe véve azt hosszasan nézegetni kezdte.

A karhossznyi „madárbunda” szára vastag volt, és olyan hegyesen végződött, mintha egy éles késsel kifaragták volna. A sötétbarna toll felfehéredve ért véget, az apró részek összesimulva álltak egyetlen irányba.

A láthatóan huszon-egynéhány telet megélt férfi átnézve a talált dolog felett a távolba meredt. Túl a fákon, át minden hegyen és ormon keresztül oda, ahonnan jött; át nappalokon és sötét éjszakákon egy régebbi időbe.

Emlékei úgy vitték magukkal, mint a sastollat a szél...

Régen volt, hogy elmenekülve egykori őseitől, egykoron volt és meggyilkolt apjától, levegőt alig kapva vágatott maga mögött hagyva életét. Életét és azt a tudatot, hogy ha marad, talán ugyanúgy végzi, mint atyja, akit maga a király akarata „száműzött” a létből.

Az, kitől származott, egykoron vezér volt; nagy és hatalmas, akit az igazság és a régi törvények arra teremtettek, hogy visszavegye azt, ami őt illette. Ősi jogok és a maga köré gyűjtött harcosai kardot és lándzsát fogtak, hogy csatában harcolják ki az elsőszülötteknek járó trónt.

A csata tizennyolc éve történt, és a király győzelmével, apja „véletlen” legyőzésével zárult. Véletlen volt, mert ha nincs akkor az a fiatal zászlóvivő (Benjamin Bringe), a nagyhírű Triannita –

Sir Storm Bringe – ifjabbik fia és a kettévágott királyi lobogó rúdja – ami átszúrta apja nyakát –, nem lett volna határ, ami megállítja a hatalmas erőt és a kézben fogott fejszét a győzelemhez.

Robert király egykori féltestvérét azért, mert fegyvert fogott, hogy kivívja az igazi törvény igazságát (biztosítva annak az általa vezetettek felé biztosított, igazabbnak vélt jogait), halála után még csúfosan végighurcolták az országon. Fejét szurokba mártották, majd visszaszögelve testéhez egy cölöphöz kötözve keresztülkaszul megmutatták a hon minden szegletében. Falvak, várak főterén látta a nép, s a menetet követő varjak tépkedve a megmaradt testet, még nagyobbá emelték annak szegyenét. S mindennek a végén Zamen főterén, a fővárban az egész szekeret felgyújtva mutatták meg, hogy így lakol, ki az uralkodóra s népére fegyvert emel.

Thord vezér asszonyát és gyermekeit elkergették, várát felgyújtva lerombolták, a hozzá csatlakozott főurakat mind kivégezték azok, akik tudták: mindenki, aki alattomosan, embereket kihasználva és becsapva harcol jogtalanul a trónért, nem remélhet kegyelmet. Merthogy a törvény – még ha véresen is –, de mindenkire nézve kötelező; legyen az rokon vagy idegen.

Robertet a nép békéje, az azt őrző katonák és a mindig jelenlévő Trianniták emelték újra a „fénybe”, s miután minden visszatért a régi és nyugodt kerékvágásba, a napok, az évszakok teltek önmagukat éltetve.

A parasztok dolgoztak, a főurak – vagy így, vagy úgy – igazgatták tartományaikat, a szerzetesek imádkoztak és hirdették a szentírás, a Szent Szavak igéit. A katonák egy része családot alapított, így többet volt megszületett gyermekeivel, merthogy a Pelveth királyság szomszédos uradalmaival igen jó volt a viszony; nem nagyon voltak csaták.

A mezőkön vígan repkedtek a madarak, az erdőkben boldogan szaladgáltak a mókusok; az őzek csillogó szemmel játszottak társaikkal; a nyulak kergették párjukat az újabb alom célján.

A nap karon fogta az őszi kalászokat, amikből aztán a molnárok lisztet őröltek, majd a pékek kenyeret sütöttek; a földeket